

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: J. P., zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, čj. PPR-8632-5/ČJ-2023-990131, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2024, čj. 6 Ad 7/2023-30,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 1. 2024, čj. 6 Ad 7/2023-30, **se ruší**.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2023, čj. PPR-8632-5/ČJ-2023-990131, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **20 342 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím z 21. 12. 2022, čj. CPR-30398-11/ČJ-2021-9300HS (dále „prvostupňové rozhodnutí“), ředitel Ředitelství služby cizinecké policie (dále „prvostupňový služební orgán“) rozhodl, že žalobce odpovídá za škodu na majetku České republiky, která dne 10. 7. 2020 vznikla poškozením služebního dopravního prostředku. Žalobci byla uložena povinnost zaplatit částku 40 541 Kč podle § 95 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále „zákon o služebním poměru“).

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí, a to v části týkající se ustanovení zákona o služebním poměru, podle kterého bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí (§ 94 odst. 1 a § 95 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru), určení organizační složky státu, která je oprávněná se služebním vozidlem hospodařit (Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje), výše částky (39 541 Kč), kterou je žalobce povinen zaplatit, a běhu subjektivní promlčecí lhůty.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeném rozsudkem zamítl. Městský soud na úvod konstatoval, že žalobní body se nepřilíš střetávají s právním názorem žalovaného uvedeným v jeho rozhodnutí. Dále se městský soud zabýval námitkou promlčení. Dne 10. 7. 2020 vznikla škodní událost a dozvěděla se o ní Policie České republiky. Dne 15. 11. 2021 byla žalobci doručena výzva k zaplacení náhrady škody (dále „výzva“). Z toho je podle městského soudu zjevné, že nárok, resp. právo na náhradu škody bylo uplatněno v promlčecí lhůtě podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru. Výzva není návrhem na uzavření dohody o náhradě škody, jak namítal žalobce, ale běžným uplatněním práva. K uplatnění práva proto nedošlo až oznámením o zahájení řízení. Z rozhodnutí žalovaného dále nevyplývá, že se služební funkcionář o škodě a o tom, kdo ji způsobil, dozvěděl až 5. 11. 2021. Výzva byla učiněna příslušným orgánem, a to v souladu s Pokynem policejního prezidenta č. 169/2019, kterým se stanoví postup při řešení škodních událostí organizačních článků Policejního prezidia České republiky, útvarů Policie České republiky s celostátní působností a ředitelů Policie České republiky krajských ředitelství policie (dále „pokyn“). To podle městského soudu vyplývá z vyjádření žalovaného. Zákon o služebním poměru současně nestanoví, že by zmíněnou výzvu musel vydat příslušný služební funkcionář. Rozsudek NSS z 21. 12. 2016, čj. 6 As 168/2016-29, a rozsudek městského soudu z 26. 1. 2016, čj. 3 Ad 14/2013-41, žalovaný uvedl pouze obecně a doplnil jimi své rozhodovací důvody, proto nevádí, že je ve skutkovém ději nelze srovnávat s řešenou věcí.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel nesouhlasí se závěry městského soudu o povaze výzvy. O povinnosti nahradit škodu musí být vedeno řízení ve věcech služebního poměru, který je poměrem veřejnoprávním. Toto řízení umožní uplatnění procesních práv a garantuje soudní ochranu. Závěr městského soudu, že je výzva běžným uplatněním práva u druhé strany právního vztahu, platí pouze v pracovněprávních vztazích. Výzva pak v těchto vztazích představuje ofertou ze strany zaměstnavatele a akceptaci ze strany zaměstnance. Skutečnost, že výzva nebyla označena jako návrh smlouvy, na její povaze nic nemění. Městský soud zjevně přehlédl, že pokyn se vztahuje jak na příslušníky ve služebním poměru, tak na zaměstnance. Proto obsahuje i ustanovení o uznání viny a výzvě k náhradě škody. Vnitřní předpis nemůže vyloučit znění zákona. Pokud je tedy příslušník povinen nahradit škodu až na základě rozhodnutí služebního funkcionáře, pak promlčení práva na náhradu škody lze předejít jen vydáním a právní mocí rozhodnutí. Promlčecí lhůtu nemůže zastavit ani oznámení o zahájení řízení, natož výzva. Zákon o služebním poměru totiž vůbec neupravuje stavení či

pokračování

přerušení promlčecí doby. Pokud by stačilo zahájit řízení o náhradě škody, mohl by služební funkcionář vést řízení neomezeně dlouhou dobu, což by vedlo k narušení právní jistoty.

[5] Výzva je také nicotná, protože ji vydal nepříslušný orgán. S příslušníkem může jednat pouze služební funkcionář nebo pověřená osoba. Úprava pokynem se týká náhrady škody způsobené zaměstnancem, ne příslušníkem. Stěžovatel závěrem také uvedl, že dostatečně vylíčil, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí žalovaného a prvostupňového rozhodnutí, a proto považuje za nepřipadné konstatování městského soudu, že žalobní body se nepříliš střetávají s právním názorem žalovaného uvedeným v jeho rozhodnutí.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem městského soudu. Podle žalovaného je argumentace týkající se „veřejnoprávnosti“ vztahů upravených zákonem o služebním poměru velmi obecná a nijak nespornuje závěr, že právo na náhradu škody bylo uplatněno již výzvou. Z čl. 10 pokynu vyplývá, že škoda, u které pracovník svoji odpovědnost uznal, ale v úředním záznamu o škodní události neprohlásil, že chce škodu dobrovolně nahradit, bude projednána náhradovou komisí, která může vydat výzvu k zaplacení náhrady škody. Pracovníkem podle čl. 2 písm. h) pokynu je příslušník nebo zaměstnanec Policie ČR. Výzva tedy představuje legální prostředek k uplatnění práva na náhradu škody. Podle žalovaného městský soud nepopřel judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týkala použití správního řádu v řízení ve věcech služebního poměru, který se v případě stěžovatele neuplatnil. Stěžejním dnem pro určení promlčení práva na náhradu škody je den, kdy byla stěžovateli doručena výzva, tedy 15. 11. 2021. Názor, že k uplatnění práva na náhradu škody dochází pouze skrze pravomocné rozhodnutí služebního funkcionáře, judikatura nesdílí (rozsudky městského soudu z 1. 3. 2023, čj. 5 Ad 7/2019-70, či z 26. 1. 2016, čj. 3 Ad 14/2013-41, nebo rozsudek NSS z 21. 12. 2016, čj. 6 As 168/2016-29). K uplatnění práva na náhradu škody byla dostatečná výzva, která umožňuje uplatnění procesních práv a garantuje soudní ochranu. Zahájení řízení ve věcech služebního poměru nemá vliv na okamžik uplatnění práva na náhradu škody. Právo na náhradu škody není v dané věci promlčeno. Smyslem řízení o náhradě škody je domoci se zaplacení vzniklé škody, není důvod, proč by služební funkcionář takové řízení bezdůvodně protahoval. K vydání výzvy je pověřen předseda náhradové komise, a pokud není podle výzvy plněno, je příslušný rozhodnout služební funkcionář.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je důvodná.

[8] Stěžovatel v souvislosti s výzvou namítl jednak její nicotnost, protože ji nevydal příslušný orgán. Jednak promlčení práva bezpečnostního sboru na náhradu stěžovatelem způsobené škody, neboť pouhá výzva k náhradě škody nepředstavuje uplatnění práva na náhradu škody ve smyslu § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru.

[9] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda výzva k náhradě škody obecně může mít účinky uplatnění práva na náhradu škody v promlčecí lhůtě.

[10] Podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru *lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; začne běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě 3 let, a jde-li o*

škodu způsobenou úmyslně, ve lhůtě 10 let ode dne, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

[11] Podle judikatury Nejvyššího správního soudu „§ 207 odst. 3 zákona o služebním poměru hovoří o uplatnění nároku na náhradu škody. Jinými slovy stanoví pouze hranici, do kdy musí být právo vůči druhé straně uplatněno, oznámeno, požadováno, nestanoví však „konečnou hranici“, v níž musí být právo přiznáno, splněno či o něm pravomocně rozhodnuto. Zjednodušeně řečeno právo na náhradu škody se dle citovaného ustanovení nepromlčí, pokud bylo v daných lhůtách řádně uplatněno u druhé strany“ (rozsudek NSS z 21. 12. 2016, čj. 6 As 168/2016-29).

[12] Z citovaného závěru podle Nejvyššího správního soudu pro nyní projednávanou věc plyne, že pro uplatnění práva na náhradu škody v zákonné promlčecí lhůtě není nutné pravomocně rozhodnout ve správním řízení. Tato argumentace stěžovatele je proto nesprávná.

[13] V kontextu stěžovatelovy kasační argumentace však nezodpovězenou otázkou zůstává, zda může být (již) samotná výzva *uplatněním, oznámením či požadováním* práva na náhradu škody, nebo zda je jím (až) oznámení o zahájení správního řízení o náhradě škody [resp. obecně učinění prvního úkonu vůči účastníku ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru]. Přímo touto otázkou se doposud nezabývala ani judikatura správních soudů. Ta zatím řešila pouze to, zda (doručení) oznámení o zahájení řízení o náhradě škody (učinění prvního úkonu vůči účastníku), je takovým uplatněním práva, nikoli však, zda jím nemůže být jiný, předcházející, úkon poškozeného, resp. osoby za poškozeného jedající (rozsudky Krajského soudu v Plzni z 24. 3. 2020, čj. 57 Ad 4/2019-33, body 32 až 34, a městského soudu čj. 3 Ad 14/2013-41, čj. 5 Ad 7/2019-70, či z 31. 7. 2023, čj. 8 Ad 1/2022-60, body 47 až 50). Dále se judikatura zabývala otázkou, zda je takovým uplatněním práva uplatnění nároku na náhradu škody v adhezním řízení podle trestněprávních předpisů (rozsudek NSS z 10. 7. 2014, čj. 3 Ads 56/2013-25).

[14] Zákon o služebním poměru blíže neupravuje způsob uplatnění práva na náhradu škody ve smyslu § 207 odst. 3 tohoto zákona. Ani výslovně neuvádí subsidiární aplikaci jiných právních předpisů (rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57 Ad 4/2019-33, bod 31). Z judikatury a komentářové literatury však vyplývá závěr, že i přes veřejnoprávní povahu služebního poměru je možné aplikovat instituty soukromého (pracovního) práva. Ústavní soud konkrétně k této otázce uvedl, že „[i]nstitut náhrady škody způsobené jednomu ze subjektů služebního poměru zakotvený v § 93 a násl. zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů má, byť je služební poměr státně zaměstnaneckým vztahem, své kořeny v soukromoprávní úpravě, a je proto v zásadě možné na něho aplikovat poznatky právní teorie o pracovněprávní odpovědnosti“ [nález ÚS z 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19 (N 139/100 SbNU 523), bod 33]. Obdobný závěr zastává i komentářová literatura k zákonu o služebním poměru (CHROBÁK, J., komentář § 95, in CHROBÁK, J. a kol. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer). A ve vztahu k zákonu č. 234/2014 Sb., o státní službě, k němu dospěl i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení z 26. 3. 2024, čj. Konf 10/2023-22, bod 16.

pokračování

[15] Konkrétně k institutu promlčení nároku Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 3 Ads 56/2013-25 uvedl, že „představuje typickou občanskoprávní problematiku, ke které se proto významně vyjadřuje právě civilní judikatura. Z ní vyplývají principy, které lze analogicky aplikovat na otázku promlčení také v projednávané věci přesto, že zde bylo promlčení nároku policie primárně posuzováno podle služebního zákona. ...“. Dále ke stavení běhu promlčení lhůty uplatněním nároku uvedl, že „[s]lužební zákon obsahuje v ust. § 206 odst. 2 úpravu stavení běhu promlčecí lhůty pro případy, kdy příslušník bezpečnostního sboru uplatní právo tam uvedeným způsobem. Obdobné právo ve prospěch bezpečnostního sboru ovšem toto ustanovení ani služební zákon na jiném místě nezakotvuje. Jinými slovy, pokud služební zákon neobsahuje explicitní úpravu stavení promlčecí lhůty pro případy, kdy je právo uplatňováno bezpečnostním sborem v řízení soudním, a zároveň neobsahuje výslovný odkaz, která právní norma řeší otázky neupravené služebním zákonem, pak s přihlédnutím k principu jednotnosti právního řádu je, dle názoru Nejvyššího správního soudu, třeba analogicky aplikovat nejbližší příslušná ustanovení obecné, zde tedy občanskoprávní, úpravy“. Tehdy Nejvyšší správní soud aplikoval § 112 již neúčinného zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník, jemuž dnes odpovídá § 648 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále „občanský zákoník“).

[16] Podle posledně uvedeného ustanovení uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí lhůta neběží. To platí i o právu již vykonatelném, pokud byl pro ně navržen výkon rozhodnutí nebo navrženo nařízení exekuce. Uplatnění práva podle zmíněného ustanovení se obecně rozumí procesní úkon, jímž se iniciuje proces směřující k vydání závazného rozhodnutí autoritativně řešícího otázku existence posuzovaného práva. Může jít o podání žaloby či jiného návrhu na zahájení řízení k soudu, v zákonem stanovených případech o zahájení řízení o občanskoprávních nárocích před jinými orgány veřejné moci, o uplatnění nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy či vydání bezdůvodného obohacení v trestním řízení, o zahájení rozhodčího řízení podle zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů, či o podání přihlášky pohledávky v insolvenčním řízení (BRIM, L. § 648 [Běh promlčecí lhůty při uplatnění práva u orgánu veřejné moci]. In: LAVICKÝ, P. a kol. *Občanský zákoník I. Obecná část* (§ 1–654). 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 2133, marg. č. 5-6.).

[17] Než tyto závěry Nejvyšší správní soud aplikuje na věc stěžovatele, je potřeba poukázat na specifické postavení Policie ČR, resp. jejích jednotlivých útvarů a služebních funkcionářů včetně prvostupňového služebního orgánu a žalovaného. Byť formálně je poškozeným je Česká republika jako veřejnoprávní korporace, jejímž majetkem je poškozené služební vozidlo, právo s ním hospodařit má Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje (druhý odstavec na str. 9 rozhodnutí žalovaného). V řízení o náhradě škody tak za Českou republiku v postavení poškozeného vystupovali příslušní služební funkcionáři Policie ČR včetně prvostupňového služebního orgánu a žalovaného. Policie ČR, jako bezpečnostní sbor, se v těchto případech ocitá ve dvojaké roli. Kromě toho, že vystupuje na straně poškozeného (jako jedné ze stran odpovědnostního vztahu), za nějž uplatňuje právo na náhradu škody, je také, prostřednictvím služebních funkcionářů jako služebních orgánů v postavení orgánu veřejné moci, který o náhradě škody v posledku autoritativně rozhoduje ve správním řízení ve věcech služebního poměru. Doktrína i judikatura hovoří o tzv. autorealizaci vůle (usnesení zvláštního senátu ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014-25, č. 3227/2015 Sb. NSS, bod 64). Jak plyne mimo jiné i z uvedeného usnesení zvláštního senátu, takové postavení státu (v nejširším slova smyslu) bez dalšího neznemožňuje analogické použití soukromoprávních

prostředků, zde občanskoprávní úpravy uplatnění práva na náhradu škody. To znamená, že v souladu s § 648 občanského zákoníku stát jako poškozený musí uplatnit právo na náhradu škody u orgánu veřejné moci (zde moci výkonné), tedy fakticky „sám u sebe“. Výše uvedený závěr, že stavit promlčecí lhůtu je možné pouze na základě úkonů, které mají formu uplatnění práva u soudu či jiného orgánu veřejné moci (bod [16] tohoto rozsudku) potvrzuje i judikatura Nejvyššího soudu. Konkrétně v rozsudku ze 7. 11. 2012, sp. zn. 28 Cdo 590/2012, Nejvyšší soud uvedl, že „[p]ro zachování promlčecí doby jsou přitom bez významu jakékoliv výzvy nemající formu uplatnění práva u soudu či jiného orgánu“ (závěr se sice týkal výkladu § 112 již neúčinného zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník, lze jej však bez dalšího vztáhnout i na § 648 občanského zákoníku). Právě až v samotném formálně zahájeném a vedeném správním řízení (ve věcech služebního poměru) má příslušník bezpečnostního sboru jako účastník odpovídající práva a povinnosti, jakož i prostředky k ochraně svých práv, včetně obrany proti případné nečinnosti správního (služebního) orgánu. V opačném případě, tj. uplatnění práva na náhradu škody již pouhou výzvou, by účastník neměl žádnou obranu proti potenciálním jakkoli dlouhým průtahům ze strany správního (služebního) orgánu v době mezi učiněním výzvy a případným zahájením správního řízení. Výzva sama o sobě totiž neznamená, že správní řízení musí být a bude zahájeno. K zahájení správního řízení totiž správní (služební) orgán bez dalšího „nenutí“ ani zákonná úprava, jelikož podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru se nárok na náhradu škody promlčí, není-li v tam uvedených lhůtách uplatněn; nikoli není-li o něm (pravomocně) rozhodnuto (body [11] a [12] výše).

[18] Z uvedených úvah a požadavků na uplatnění práva podle § 648 občanského zákoníku vyplývá, že výzva takové požadavky nesplňuje. Výzva svým charakterem odpovídá tzv. předžalobní výzvě (výzvě k plnění) podle § 142a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, kterou věřitel (poškozený) sděluje dlužníkovi (škůdci), co po něm žádá, z jakého titulu a v jaké výši. Předžalobní výzva se z podstaty věci podává předtím, než je návrhem (žalobou) uplatněno právo u orgánu veřejné moci. Takové typy úkonů nemohou stavit promlčecí lhůty právě proto, že nejsou uplatněny vůči orgánu veřejné moci. Pro nadbytečnost se Nejvyšší správní soud tedy již nezabýval otázkou, zda výzvu vydal příslušný orgán.

[19] Vzhledem k výše uvedenému musí uvedeným požadavkům plynoucím z § 648 občanského zákoníku odpovídat i uplatnění práva podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru. Požadavek spočívající v uplatnění práva u orgánu veřejné moci splňuje v kontextu výše naznačeného specifického postavení Policie ČR právě (až) oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru z 24. 11. 2022, jehož doručením stěžovateli 4. 11. 2022 prvostupňový služební orgán učinil vůči stěžovateli jako účastníku první úkonu ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, čímž zahájil správní řízení o náhradě škody. Až tím tedy, pohledem § 648 občanského zákoníku, uplatnil právo u orgánu veřejné moci a zahájil proces, jenž vedl k závaznému autoritativnímu rozhodnutí, tj. prvostupňovému rozhodnutí, resp. rozhodnutí žalovaného.

[20] Mezi žalovaným a stěžovatelem není sporu, že se bezpečnostní sbor vystupující za poškozeného (Českou republiku) dozvěděl o vzniku škody a kdo za ni odpovídá v den, kdy ke škodě došlo, tj. 10. 7. 2020, kdy stěžovatel škodní událost nahlásil svému nadřízenému (třetí odstavec na str. 10 rozhodnutí žalovaného, kde žalovaný nedopatřením uvedl datum 10. 7. 2021, avšak z dalších částí odůvodnění i spisového materiálu bez pochybností plyne, že měl na mysli 10. 7. 2020). Dvouletá subjektivní promlčecí lhůta stanovená v § 207 odst. 3

pokračování

zákona o služebním poměru tak uplynula v pondělí 11. 7. 2022. Poškozený, prostřednictvím Policie ČR, ovšem právo na náhradu škody uplatnil až 4. 11. 2022, kdy prvostupňový služební orgán stěžovateli doručil oznámení o zahájení správního řízení o náhradě škody, tedy téměř 4 měsíce po uplynutí promlčecí lhůty. Z tohoto důvodu došlo k promlčení práva poškozeného na náhradu škody ještě před jeho řádným uplatněním.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto napadený rozsudek městského soudu zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Jelikož by městský soud vázán názorem Nejvyššího správního soudu mohl žalobě pouze vyhovět a vrátit věc žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.].

[22] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek městského soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, stěžovatel proto měl ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit stěžovateli náklady řízení před soudem.

[23] V řízení o žalobě i v řízení před Nejvyšším správním soudem byl stěžovatel zastoupen JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem. Náklady řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna zástupce. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31. 12. 2024 (advokátní tarif)], a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč (6 200 Kč) [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 2 x 300 Kč (600 Kč). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Jelikož zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkem představovaly 11 228 Kč (3 000 Kč + 6 200 Kč + 600 Kč + 1 428 Kč).

[24] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna zástupce. Ta zahrnuje jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a činí v dané věci 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za jeden úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupci stěžovatele tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč. Jelikož zástupce stěžovatele je plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy celkem představovaly 9 114 Kč (5 000 Kč + 3 400 Kč + 714 Kč).

[25] Celkem tedy má stěžovatel právo na náhradu nákladů ve výši 20 342 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovateli zaplatit k rukám jeho zástupce JUDr. Josefem Kopřivy, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. února 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu